

վոր մարդոց հատուկ կենդանի և շարժիչ ուժի մը կերպարանքը ստացած։ Պիտի ուզեի, որ մեր հայրենիքի վարիչները և աշխարհի բոլոր դիվանագետները տեսնեն խառն ժողովուրդին ցուցադրած այս զգացումները։ պիտի ուզեի, որ թյուրքերն իսկ հասկնային զայն, որպեսզի ըմբռնեն, թե ի՞նչ տեղ կգրավե հայրենիքը մեր կյանքին մեջ։ Մեր գոյության իմաստն է ու միակ նպատակը՝ մեր կյանքին։ Մենք չենք կըրնար ապրիլ այլևս առանց հայրենիքի։ Կը-

քաշկռտենք մեր օրերը, անոր հասնելու համար։ Թերթեր կկարդանք, դիվանագետներու գործունեության կհետևենք սրտատրոփ, մեր մեկնումի օրուան սպասելով այնպիսի։ Ու կհավատանք, որ պիտի տրվի մեզի այս անգամ մեր հայրենիքը։ Կհավատանք այլևս չթաղել մեր մարմինը օտար հողերու տակ։ Կհավատանք ապրիլ ու մեռնիլ մեր երկնքի արևին ու աստղերուն տակ։

ԼԵՎՈՆ ՉՈՐՄԻՍՅԱՆ

(«Արևմուտք» թիվ 34 1945 թ. Փարիզ)

Հ Ա Յ Ր Ե Ն Ի Ք Ի Ս

ՏՈՒՆԴԱՐՁ

Եր մոտենեմ... անա՛ դռներդ կը բացուիմ, մի՛բան դիզված կարոտ ունիմ սրտիս մեջ, Պիտ արտասուեմ ես հուզումես ցեծագին Այն վարկյանին երբ աչքես տեսնեն ինչ։

Պիտ հեռանամ այս անժամոք ասիերեն, Մոտ է ժամը անվերադարձ մեկնումիս, Ի՛նչքան ուժեղ է պատկերդ լուսեղեն, Որ կը գերե հայրենաբաղձ իմ հոգիս։

Կը մոտենեմ... ո՛վ սիրակյան հայրենիք, իմ պապերուս և մամերուս սրբավայր, եվ կը նայիմ ես հեռուեն գեղեցիկ Հովիտներուդ և դաշտերուդ ակադան, Ուր հայ տղան և հայ աղջիկը սիրուն Անպարտելի ցեղիս նոր երգը կերգեն։

Պիտ հեռանամ այլուրի լայս ասիերեն, Զանք հույսիս միշտ պինդ բռնա՛ ասիս մեջ եվ պիտի գամ ո՛վ հայրենիք, ծնւադէ՛ Բու խորանիդ առջև վառել զայն, անմար Զանիդ լույսեն, և սրտիս խոր ու մթին Անկյուններն ու խորշերը հրդեհեն։

Կը մոտենեմ... անա՛ դռներդ կը բացուիմ, Բազում դիզված անմեռ կրակ սրտիս մեջ, Պիտ արտասուեմ ես հուզումես խուլաբար Այն վարկյանին երբ աչքես տեսնեն ինչ։

ՀՈՎՍԵՓ ԹԵԿԵՐԵԱՆ

ԽԱՐԹՈՒՄ (ՍՈՒԴԱՆ)

(«Արաբ», հունվար 26 1946 թ.)

Հ Ա Յ Ր Ե Ն Ի Ք Ի Ն Ձ Ա Յ Ն Ը

Սփյուռքի հայության ականջին ոչ մեկ ձայն այնքան անուշ կհնչե, որքան մայր հայրենիքի ձայնը, որ սկսած է հնչել։ Մեր քաղցր հայրենիքը, մայր Հայաստանը, դարավոր գերութեն և ստրկութեն հետո, հաշտեցավ փշրել իր շղթաները և վերածնիլ առույգ ու կայտառ, ավելի քան երբեք։ Մեր հայրենիքը այսօր ո՛չ թշվառ է և ոչ ալ անտեր, ինչպես որ վարժված էինք երկար տարիներն ի վեր երգել։— «Մեր հայրենիք, թշվառ անտեր»։ Այո՛, էր երբեմն, բայց այսօր անցած են թշվառության և անտերության տարիները։ Այսօր վերջ գտած է թըշվառությունը՝ շնորհիվ հայ քաջակորով բազուկներու կատարած նվաճումներուն։ Այսօր անտեր չէ մեր հայրենիքը՝ շնորհիվ սովետ ժողովուրդներու եղբայրակցության և քաջամարտիկ հայ զորականներու։

Այս հայրենիքն է, որ այսօր հրավեր ուղ-

ղած է իր տարադիր զավակներուն՝ վերադառնալու իր ծոցը և լծվելու վերաշինության գործին, ինչ որ ամեն հայու սրբազան պարտականությունն է։ Հայրենասիրությունը պետք է գործնական ըլլա և կամ գործով պետք է հաստատվի, ապա թե ոչ ան կամա զգացում և խոսք, ինչ որ ոչ մեկ օգուտ կբերե հայրենիքին։

Ուրեմն ժամանակը եկած է երգելու։—

«Իմ Հայրենիքը գիս կը կանչե,
Հեռու եմ Հայաստանեն,
Հայու որդիւյն կը վայելե՝
Հեռու մնալ Հայաստանեն»։

Ոչ, հայու որդիւյն չի վայելի Հայաստանեն հեռու մնալ և քաջքշեղ թափառական հայու անստույգ և անորոշ կյանքը։ Հայու որդիւյն կվայելի ընդունիլ հայրենիքին հը-